

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 754/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne, Študentská 2, Trenčín, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Bartkovou, Piaristická 6667, Trenčín, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 764/2015-555 z 26. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2016 riadne a včas doručená sťažnosť Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo „trenčianska univerzita“, alebo „univerzita“) podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 6 Co 764/2015-555 z 26. apríla 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 26 C 145/2011-486 z 19. júna 2015 (ďalej len „okresný súd“), ktorým bolo určené, že výpoveď zo 7. februára 2011 [REDACTED] (ďalej aj „žalobca“) z pracovného pomeru so sťažovateľkou je podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce neplatná, pričom v totožnej veci sťažovateľky už rozhodol krajský súd odlišne.

2. Skutkový stav možno na základe sťažnosti a jej príloh v rozsahu, v akom je to potrebné na rozhodnutie o jej prijatí, zhrnúť takto: Sťažovateľka, trenčianska univerzita, dala 7. februára 2011 [REDACTED], dekanovi vtedajšej fakulty mechatroniky výpoveď z pracovného pomeru. Obdobnú výpoveď dostalo aj ďalších 16 zamestnancov. Prof. [REDACTED], sa žalobou proti sťažovateľke domáhal určenia neplatnosti výpovede a náhrady mzdy. So sťažovateľkou uzatvoril 1. júna 1998 pracovnú zmluvu, ktorej predmetom bolo obsadenie funkčného miesta vysokoškolského učiteľa, profesora v odbore mechatronika na katedre mechatronických systémov fakulty mechatroniky. Dňa 8. februára 2011 mu bola doručená výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pre nadbytočnosť. Sťažovateľka nadbytočnosť vo výpovedi odôvodnila tak, že na základe rozhodnutia rektora trenčianskej univerzity č. 1/2011 z 19. januára 2011 o znížení stavu zamestnancov sa 30. apríla 2011 ako súčasť mimoriadneho opatrenia – krízového manažmentu ruší dané funkčné miesto. Výpoveď bola odôvodnená aj tým, že k zníženiu počtu zamestnancov na fakulte mechatroniky dochádza v dôsledku zrušenia študijného programu mechatronika a následnému poklesu počtu študentov. V dôsledku uvedenej organizačnej zmeny sa stal žalobca nadbytočným. Vo výpovedi sťažovateľka uviedla, že nemá žalobcu možnosť ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, a ani nemá pre neho inú vhodnú prácu.

3. Okresný súd žalobe vyhovel, pretože (i) rektor trenčianskej univerzity nebol (na rozdiel od dekana) oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, (ii) a tým aj žiadosť o prerokovanie výpovede s odborními (zástupcami zamestnancov) nebola podaná oprávnenou osobou. Napokon (iii) výpoveď nebola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

4. Sťažovateľka tvrdí, že takýto výklad pracovnoprávných predpisov a argumentácia sú prejavom svojvôle krajského súdu. Hlavným argumentom sťažovateľky je však skutočnosť, že okresný súd (rozsudok sp. zn. 21 C 142/2011 z 21. októbra 2013) a krajský súd (rozsudok z 23. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 132/2014) dali v obsahovo totožnej veci, vo veci žaloby PaeDr. [REDAKOVANÉ], jednej zo skupiny 17 zamestnancov fakulty mechatroniky, ktorí dostali výpoveď, za pravdu univerzite a žalobu zamietli. Krajský súd v rozsudku z 23. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 132/2014 potvrdzujúcom platnosť výpovede [REDAKOVANÉ] rozhodol, že rektor bol oprávnený v danom čase dať jej výpoveď. Krajský súd taktiež argumentoval, že z hľadiska požiadaviek § 74 Zákonníka práce (Účasť zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru) postačuje, že 26. januára 2011 zasadala odborová organizácia, ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných na univerzite. Výbor uznesením zobral na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u sťažovateľky.

5. Sťažovateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje princíp právnej istoty, pretože ako judikuje ústavný súd, právny štát vyžaduje, aby sa pri súdnom rozhodovaní na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dávala rovnaká odpoveď. Aj samotný výklad pracovnoprávných noriem je podľa sťažovateľky svojvoľný, pretože sa natolko odchyľuje od znenia príslušných ustanovení zákona, že to zásadne popiera ich účel a význam.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/764/2015-555 zo dňa 26.4.2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/764/2015-555 zo dňa 26.4.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd v Trenčíne je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučenie vo výške 10.000,-€ (slovom desaťtisíc eur) na účet právnych zástupcov sťažovateľa.*

4. *Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 669,89 Eur do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnych zástupcov.* “

7. Dňa 14. decembra 2017 bol ústavnému súdu doručený list sťažovateľky, v ktorom oznamuje, že svoju sťažnosť berie späť a žiada, aby ústavný súd konanie zastavil.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

10. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania predmetnej veci v právnických databázach zistil, že okrem už dvoch spomenutých vecí (bod 4) okresný súd a krajský súd rozhodovali o totožných žalobách najmenej v ďalších troch prípadoch, pričom v dvoch vyhovel zamestnancom (rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 CoPr 1/2014 zo 16. decembra 2014, rozsudok okresného súdu sp. zn. 26 C 141/2011 z 15.mája 2014)

a v jednej vyhovelí trenčianskej univerzite (sp. zn. 17 CoPr 4/2015 zo 6. apríla 2016). Ústavný súd považoval kombináciu tejto nejednotnosti a problému oprávnenosti rektora podať dané výpovede za relevantnú z hľadiska namietaného práva na súdnu ochranu.

11. Z § 54 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd nemusí akceptovať späťvzatie hlavne vtedy, ak ide o podozrenie na mimoriadne porušenie základných práv a slobôd. Okrem toho môže ústavný súd neakceptovať späťvzatie, ak by meritórne rozhodnutie o sťažnosti mohlo mať význam pre vyriešenie dôležitej a spornej otázky ochrany základných práv a slobôd. Predmetná vec je však špecifická tým, že jej podstatou nie je rozhodnutie všeobecného súdu samo osebe, ale jej podstatou je skutočnosť, že o identických veciach sťažovateľky, kde bola žalovanou, rozhodoval ten istý krajský súd rozdielne (bod 1 i.f. a bod 4). V takejto situácii, kde ide striktne o právne postavenie sťažovateľky v jej identických veciach, sa zvlášť uplatní princíp dispozitívnosti, a preto je potrebné vyhovieť vôli sťažovateľky, späťvzatie akceptovať a konanie zastaviť.

12. Ústavný súd pritom vychádzal tiež zo skutočnosti, že k späťvzatiu sťažnosti došlo ešte pred rozhodnutím ústavného súdu o jej prijatí na ďalšie konanie podľa § 25 zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017